

Istorinis meilės romanas

AMANDA
QUICK

DAMOS
IŠ ŽIBINTŲ
GATVĖS

*Nuostabios
antgamtinės jėgos
susitinka su karalienės
Viktorijos laikų
romantika.*

MIDWEST BOOK REVIEW

Paslaptinga
moteris

Pašlaipīngā
mōtēris

AMANDA
QUICK

Paslaptinga
moteris

Romanas

Vilnius
2023

Versta iš: Amanda Quick,
The Mystery Woman,
G. P. PUTNAM'S SONS, published
by the Penguin Group
© Jayne Ann Krentz, 2013

Iš anglų kalbos vertė
Emilija Grigulaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai
atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia
forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių
tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti,
nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo
sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

*Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt*

ISSN 2335-7126
ISBN 978-609-03-0891-2

© Emilija Grigulaitė,
vertimas iš anglų kalbos, 2023
© Živilė Adomaitytė,
knygos dizainas, 2023
© www.trevillion.com,
viršelio nuotraukos
© „Svajonių knygos“, 2023

Skiriu Frankui, amžinai su meile.

1

Susagstomų aulinių batų kulniukas slystelėjo kraujo, pritekėjusio pro durų apačią, baloje. Beatričė Lokvud vos neprarado pusiausvyros. Sulaikiusi kvapą ji spėjo įsitverti durų rankenos bumbulo, todėl nepargriuvo.

Beatričėi nereikėjo antgamtinių galių, kad suprastų, jog tai, ką pamatys kitapus durų, neduos jai ramybės iki gyvenimo pabaigos. Tačiau vis stiprėjantis siaubas atvėrė akis. Pažvelgusi žemyn ji pamatė tūžmingos energijos pėdsakus ant grindų. Stiklinis durų rankenos bumbulas taip pat mirguliavo niūriausiomis spalvomis. Paranormali energija kunkuliavo skleisdama pavojingą šviesą, nuo kurios stingo kraujas.

Ji troško bėgti klykdama į naktį, bet negalėjo atsukti nugaros žmogui, kuris buvo jai draugiškas, padėjo padaryti garbingą ir pelningą karjerą.

Drebėdama iš baimės Beatričė atidarė daktaro Rolando Flemingo kabineto duris. Dujinė lempa viduje buvo

prisukta, tačiau užteko šviesos, kad atpažintų ant grindų kraujuojantį vyrą.

Rolandas išsiskirdavo iš visų madinga išvaizda – pagal užsakymą siūtais kostiumais ir elegantiškais kaklaraiščiais. Garbanoti žili plaukai visada būdavo pakirpti pagal naujausią madą, žandenos ir ūsai meniškai sutvarkyti. Jis pasivadino daktaru, bet iš tikrųjų (pats prisipažino Beatričei) buvo artistas. Charizmatiška asmenybė ir išpūdinga išvaizda užtikrino gerą jo paskaitų apie paranormalius reiškinius lankomumą.

Tačiau šįvakar jo nepriekaištingai suklostyti balto lino marškiniai ir tamsiai mėlynas vilnonis švarkas buvo permirkę krauju. Akiniai auksiniais rėmeliais gulėjo šalia ant grindų. Pribėgusi prie Rolando Beatričė drebančiomis rankomis atsagstė marškinius, ieškodama žaizdos.

Ji labai greitai aptiko gilią žaizdą krūtinėje. Iš jos bėgo kraujas. Iš kraujo spalvos Beatričė suprato, kad žaizda mirtina. Tačiau vis tiek užspaudė ją delnais.

– Rolandai, – sušnibždėjo ji. – Dėl Dievo, kas čia nutiko?

Rolandas sudejavo ir pravėrė pilkas akis, jos buvo apsilblaususios, žvilgsnis padėręs. Kai atpažino ją, kažkas, galbūt panika, įveikė artėjančią mirtį, kuri jau baigė jį pasiglemžti. Jis suspaudė kraujuota ranka jai riešą.

– Beatričė, – išspaudė Rolandas nuo pastangų dusliu balsu. Ir siaubingai sugargaliavo. – Jis buvo atėjęs tavęs. Pasakiau, kad tavęs čia nėra. Jis nepatikėjo.

– Kas buvo atėjęs manęs?

– Nežinau jo vardo. Kažkoks pamišėlis, kuriam tu kažkodėl rūpi. Jis vis dar yra šiame pastate, ieško ko nors, kas atvestų jį iki tavęs. Dėl Dievo meilės, bėk.

– Negaliu jūsų palikti, – sušnibždėjo Beatričė.

– Privalai. Man padėti nebeįmanoma. Jam reikia tavęs.

– Kodėl?

– Nežinau, nesvarbu, kam jam to reikia. Aišku viena: jei tave suras, bus siaubinga. Neleisk man mirti apie tai galvojant. Aš ir taip turiu dėl ko atgailauti. Eik. Greičiau. Maldauju.

Beatričė niekaip negalėjo jam padėti, jie abu tai žinojo. Tačiau ji vis tiek dėsė.

– Juk žinote, kad galiu savimi pasirūpinti, – tarė Beatričė. Ji viena ranka pamėgino pasiekti prie šlaunies pritvirtintą dėklą su pistoletu. – Galų gale, jūs pats išmokėte mane juo naudotis.

– Beta, bijau, kad iš jo bus mažai naudos susidūrus su vyru, kuris mane sužalojo. Jis juda žaibiškai ir yra neapsakomai žiaurus. Bėk.

Beatričė suprato, kad jis teisus dėl jos mažučio pistoleto. Mokydamas juo naudotis Rolandas minėjo, kad toks ginklas netikslus šaunant iš toli. Jis skirtas kovai iš arti. Šūvis iš kietapus kortų stalo arba karietoje gali būti mirtinas. Kitomis aplinkybėmis iš jo mažai naudos.

– Rolandai...

Jis tvirčiau suspaudė jai riešą.

– Tu buvai man kaip duktė, Beatričė. Aš noriu, kad išsigelbėtum. Būk gera, išpildyk mano priešmirtinį norą. Tučtuojau apleisk šį namą. Pasinaudok slėptuve. Pasiimk savo daiktus ir žibintą. Eik iš čia ir niekada negrįžk. Jis tavęs ieškos. Kad išgyventum po šios nakties, privalai prisiminti, ko aš tave mokiau apieėjimą į sceną. Svarbiausia yra pirmoji taisyklė.

– Tapti kitu žmogumi. Taip, suprantu.

– Nepamiršk to, – gaudydamos orą išspaudė Rolandas. – Tai vienintelė išeitis. Eik dabar, padaryk tai dėl manęs. Išnyk ir daugiau niekada nepasirodyk. Šis pabaisa lengvai nepasiduos.

– Aš ilgėsiuosi jūsų, Rolandai. Myliu jus.

– Tu įnešei šviesos į mano vienišą beprasmią gyvenimą, mieloji. Ir aš tave myliu. O dabar eik.

Rolandas vėl užsikosėjo. Jo burna prisipildė kraujo. Beatričė pajuto, kad jo krūtinė nebesikilnoja. Flemingo širdis liovėsi plakusi. Bauginanti iš žaizdos tekanti raudona srovė virto lašėjimu.

Grėsmingoje tyloje Beatričė išgirdo žingsnius ant laiptų vestibulio gale.

Ji atsistojo su pistoletu rankoje ir nuskubėjo prie drabužių spintos kambario gilumoje.

Visą laiką, kol Beatričė dirbo Flemingui, kad ir kur jie būtų įsikūrę su savo Okultizmo akademija, jis visada turėjo slėptuvę. Flemingas aiškino, jog tokio atsargumo reikia dėl dviejų priežasčių. Pirmoji ta, kad jų verslas sėkmingas, jie uždirba gražaus pinigų, o pinigai traukia piktadarius, kurie gali į juos pasikėsinti.

Bet antroji priežastis, pasak Rolando, buvo daug svarbesnė: dėl savo darbo specifikos jie kartais sužinodavo paslapčių, kurios jiems asmeniškai kėlė pavojų. Žmonės buvo linkę pasitikėti parapsichologais, vildamiesi gauti patarimų, jie atsiverdavo per brangiai kainuojančias konsultacijas. O paslaptys – pavojingas dalykas.

Atidarydama drabužių spintos duris Beatričė įsitempė laukdama metalo gurgždėjimo, tačiau neišgirdusi nė garselio atsikvėpė iš palengvėjimo. Rolandas buvo sutepęs vyrius alyva.

Pasikėlusį sijonus su kraujo dėmėmis ji žengė į spintą. Atsidūrusi viduje uždarė duris ir apgraubomomis susirado tamsoje rankenėlę, kuria buvo valdoma slaptą angą dengianti plokštė.

Vidinės durelės tyliai šlamėdamos pasislinko. Iš senoviško iš akmenų sumūryto pasažo padvelkė drėgnas ir šaltas nakties oras. Pro laukųjų durų plyšius krintančioje blausioje šviesoje Beatričė pamatė ant grindų padėtą nedidelį nešiojamą žibintą, ryšulėlį žvakių ir dvi brezentines kuprines. Įsikišusi pistoletą atgal į dėklą slaptoje vietelėje ji čiupo žibintą ir žvakes.

Tada persimetė per petį savo kuprinę ir pažvelgė į prieblandoje šmėžuojančius Rolando nešulio kontūrus. Tempti jį kartu su savo kuprine būtų per sunku, tačiau jame paslėpti pinigai. Jai reikės pinigų išgyventi, kol sugalvos, ką daryti toliau.

Skubiai atsegusi antrąją kuprinę Beatričė ėmė raustis joje. Trūko šviesos, todėl darbavosi apgraubomis. Pirštais perbraukė drabužių pamainą, kietus užrašų knygelės kontūrus ir galiausiai surado voką. Atidarė jį manydama, kad jame ras nenumatytam atvejui skirtus pinigus. Tačiau vokas buvo pilnas nuotraukų. Įkišusi jas atgal į kuprinę Beatričė tęsė paieškas. Šįkart aptiko pluoštą virvele surištų laiškų.

Susierzinusi ji vėl įkišo ranką į kuprinę. Ir rado minkštos odos maišelį su pinigais. Čiupusi jį įgrūdo į savo kuprinę.

Beatričė jau ketino užsidegti žibintą ir žengti į koridoriaus tamsą, kai išgirdo, kad į Rolando kabinetą sugrižo žudikas. Neatsispyrusi pagundai pažvelgė pro plyšį drabužių spintos duryse.

Pamatė nedaug, tik prie Flemingo lavono stovinčio vyro sunkių odinių batų fragmentą ir judantį ilgo juodo palto kraštą.

– Tu pamelavai, – ištarė vyras su aiškiu rusišku akcentu. – Bet man nepakenksi nudvėsdamas, kvailas seni. Aš radau perukus. Radau kostiumus, kuriuos ji vilki eidama į sceną. Surasiu ir ją. Čia turi būti kas nors, kas užves ant kelio. Skudurininkas niekada nepralaimi.

Juodu paltu vilkinti figūra perėjo per kambarį ir dingo Beatričei iš akiračio. Ji girdėjo, kaip jis atidarinėja stalčius, ir suprato, kad po kelių sekundžių atvers ir drabužių spintos duris.

– A, taip, dabar supratau, – sušnypštė įsibrovėlis. – Tu esi čia, šliundrele. Įlipai į jo kraujo balą, kvaisha. Matau tavo pėdsakus. Jeigu dabar išlįsi iš spintos, aš tavęs nenuskriausiu. O jei neklausysi, labai pasigailėsi.

Pėdsakai. *Na, žinoma*. Ji apie tai nepagalvojo.

Beatričė vos įstengė kvėpuoti. Iš baimės ji taip drebėjo visu kūnu, kad vos įstengė užstumti ir užrakinti sunkią medžio plokštę, kuri drauge buvo ir drabužių spintos užpakalinė siena. Įtaisęs ją Rolandas patikino, kad ir plokštė, ir užraktas ganėtinai tvirti. Anksčiau ar vėliau Skudurininkas prasibraus pro šias duris, bet jai turėtų užtekti laiko pabėgti.

Į užpakalinę spintos sieną pasipylė smūgiai.

– Nuo manęs nepasislėpsi! Aš niekada nepralaimiu!

Beatričė uždegė žibintą. Akinama šviesa nušvietė akmeninį koridorių ir pripildė jį bauginamų šešėlių.

Pasikabinusi kuprinę ant peties Beatričė leidosi bėgti į tamsą.

Dėl vieno dalyko mergina buvo visiškai tikra: ji niekada nepamirš tos nuožmios energijos, kuri kunkuliavo Skudurininko pėdsakuose.

2

Po kelių mėnesių

– Na ir karšta čia, – pareiškė Modė Ašton. Viena ranka ji energingai vedavosi, o kita pakėlė prie lūpų stiklinę limonado. – Tikras stebuklas, kad damos nekrinta negyvos šokių aikštelėje.

– Taip, tikrai karšta, – pritarė jai Beatričė. – Tačiau šokių salėje yra stiklinės durys į sodą. Šokėjai gali pasimėgauti vėsiu vakaro oru. Man regis, kaip tik todėl jie ir neapsta nuo karščio.

Jiedvi su Mode, abi samdomos kompanjonės, buvo jaukiai įsitaisiusios ant minkštasuolio ramioje nišoje prie pokylių salės. Buvo neįmanoma negirdėti Modės balse nuskambėjusio kartėlio. Beatričė ją suprato. Šįvakar ji praleido visai nedaug laiko šios moters draugijoje, bet užtektinai, kad išgirstų didžiąją dalį nelaimingos Modės istorijos. Istorija tikrai liūdna, tačiau ne tokia jau neįprasta tarp tų, kurios

buvo pasmerktos pragyvenimui užsidirbti kaip mokamos kompanjonės.

Modė leido suprasti, kad jos likimas blogesnis net už mirtį: sutuoktinis bankrutavo ir jie prarado padėtį aukštuomenėje, o tai tikra katastrofa. Išgyvendamas finansinę krizę ponas Aštonas išplaukė į Ameriką ieškoti laimės Laukiniuose Vakaruose. Ir dingo kaip į vandenį. Modę, vidutinio amžiaus vienišą moterį, prislėgė sutuoktinio skolos. Jai neliko nieko kito, kaip tapti samdoma kompanjone.

Anksčiau Modė gyveno visai kitokį gyvenimą. Santuoka su turtingu, aukštą padėtį visuomenėje užimančiu džentelmenu atvėrė jai duris į aukštuomenę, kurią dabar turėjo stebėti iš šalies. Kadaisė ji, pasipuošusi elegantiškais apdarais, siurbčiojo šampaną ir iki paryčiu šoko žėrinčių sietyną šviesoje. O dabar buvo priversta tenkintis tarnyba tos visuomenės pakraštyje. Profesionalios kompanjonės savo šeimnininkes, kurios dažniausiai būdavo našlės arba senmergės, lydėdavo visur: į arbatėles, pokylius užmiesčio namuose, paskaitas ir į teatrą. Bet jos, kaip ir gubernantės, kitiems buvo lyg nematomos.

Pasaulis negailestingas neturtingai vienišai moteriai. Prireikus susirasti padorų darbą nelabai buvo iš ko rinktis. Beatričė nusprendė, kad Modė turi teisę skųstis likimu. Kita vertus, akivaizdu, kad niekas jos be priežasties nepersekioja. O persekiodamas nenužudo nekalto žmogaus.

– O Dieve, šis pokylis tikriausiai niekada nesibaigs – suaimanavo Modė. Ir pažiūrėjo į laikrodį, kabantį šalia uostomosios druskos buteliuko ant grandinėlių prie diržo. – Vaje, dar tik vidurnaktis. Panašu, kad prabūsime čia iki trečios. Paskui porai valandų užsuksime į kitą pokylį. To pakanka,

kad kiltų noras nušokti nuo tilto. Manau, reikia dar šlakeliu džino pasiskaninti šį bjaurų limonadą.

Ji įkišo ranką į rankinę ir išsitraukė plokščią buteliuką. Pradėjo pilti džiną į limonadą, bet buteliukas išslydo iš rankos. Taurė nuvirto ir visas jos turinys išsiliejo ant pilkšvos Beatričės suknelės sijono.

– O Dieve, – aiktelėjo Modė. – Labai atsiprašau.

Beatričė skubiai atsistojo ir papurtė sijono klostes.

– Viskas gerai. Nieko blogo nenutiko. Čia tik sena suknelė.

Ji turėjo naujesnių, brangesnių ir prašmatnesnių apdarų, tačiau drabužių spintoje laikė ir senesnių suknelių tiems atvejams, kai reikėdavo atlikti Flint ir Marš agentūros pavedimus.

– Kokia aš nerangi. – Modė išsitraukė nosinę ir puolė šluostyti jos šlapią sijoną.

Beatričė akimirksniu pajuto, kad kažkas negerai. Apie tai perspėjo bauginantis sprando dilgsėjimas.

Ji atsigręžė ir nužvelgė šokių aikštelę. Dafnė Penington buvo dingusi.

Kitomis, normalesnėmis aplinkybėmis tai nebūtų kėlę per daug nerimo. Tai nebūtų pirmas kartais, kai nerūpestinga jauna ledi pasprunka į sodą slapčiomis pasibučiuoti su išrinktuuju.

Tačiau šįvakar aplinkybės tikrai nebuvo normalios. Situaciją tūkstantį kartų pablogino tai, kad kartu dingo ir vyras su lazdele ir randuotu veidu.

Beatričė jį pastebėjo prieš keletą minučių, kai pajuto esanti stebima. Ji iškart ėmė žvilgsniu naršyti svečių pilną

menę, norėdama pamatyti, kas į ją žiūri. Nes niekas *niekada* nepastebi samdomos kompanjonės.

Vyriškis su randu veide stovėjo pasirėmęs plieno lazda dramblio kaulo rankena ir žvelgė į ją. Tai buvo sukrečiantis susidūrimas, iš giliausios pašamonės kertelės iškilo keistas jausmas, kad ji pažįsta jį. Nors buvo tikra, jog niekada nebuvo jo sutikusi.

Jis buvo ne iš tų vyrų, kuriuos moterys pamiršta. Tačiau ne ryškus randas, bjaurojantis kairę nuožmaus griežtų bruožų veido pusę, ir ne tai, kad naudojosi pasivaikščiojimo lazda, darė jį tokį įsimintiną. Veikiau iš jo sklindanti jėga. Beatričė buvo tikra, kad šio nepažįstamojo sieloje slypi plieninis ryžtas, o akyse – nepermaldaujamas pažadas. Ji įsivaizdavo jį ne su vaikščiojimo lazda, o su aštriu kardu rankoje.

Kol širdis kelis kartus sutvaskėjo, o Beatričė stovėjo užgniaužusi kvapą, vyriškis žvelgė į ją ramiu įdėmiu žvilgsniu. Paskui, tarsi pasitenkinęs tuo, ką pamatė, regis, prarado susidomėjimą. Pasisuko ir nužingsniavo per salę. Iš šlubčiojančios eisenos ir nelanksčios kairės kojos galėjai suprasti, kad lazda jam ne šiaip madingas daiktas. Jis buvo nuo jos priklausomas.

Beatričė atgavo kvapą, bet krūtinėje dar siautėjo audra. Nuojauta kuždėjo, kad šį vyrą su lazda ji mato ne paskutinį kartą. Tai vertė nuogaštauti, tačiau dar daugiau nerimo kėlė suvokimas, jog giliai širdyje ji *troško* su juo susitikti. Sakė sau, tik todėl, kad jai reikėjo sužinoti, kas pakeistoje jos išvaizdoje patraukė jo akį. Galų gale, juk ji siekė likti nematoma.

Bet tuo metu Beatričė turėjo sutelkti dėmesį į savo užduotį. Dafnė ir vyras randuotu veidu buvo ne vieninteliai, pasišalinę iš pokylių salės. Nebuvo matyti ir Dafnės šokių partnerio Ričardo Justono, jauno išvaizdaus džentelmeno, kurį Dafnei pristatė Peningtonų šeimos draugas.

Padėtis sparčiai blogėjo.

– Prašau atleisti, – tarė Beatričė. – Atrodo, panelė Penington pasišalino į poilsio kambarį. Galbūt įplėšė suknelę arba prakiuro jos šokių kurpaitės. Turiu eiti pažiūrėti, ar jai nereikia mano pagalbos.

– O kaip jūsų suknelė? – susirūpino Modė. – Ji bus sugadinta.

Beatričė nekreipė dėmesio į jos perspėjimą. Pasiėmė rankinę ir nuskubėjo per salę.

Daugumai samdomų kompanjonių, kurių drabužių spintoje nebuvo apdarų gausos, susigadinti suknelę – tikra nelaimė, tačiau Beatričėi dabar tai rūpėjo mažiausiai. Reikėjo atidirbti už didelę algą, kurią jai mokėjo Flint ir Marš agentūra. Ji meldė, kad būtų dar ne per vėlu.

Dafnė su Justonu šoko netoli stiklinių durų į sodą, kai ji matė juodu pastarąjį kartą. Veikiausiai pro šias duris jie ir paspruko.

Dafnės senelė ledi Penington kitame pokylių salės gale šnekučiavosi su trimis damomis. Braudamasi per minią iki jos Beatričė sugaištų daug brangaus laiko.

Prieš valandą atvykusi čia su ledi Penington ir Dafne, Beatričė iškart apžiūrėjo visus išėjimus iš pokylių salės. Ir nusprendė: jeigu koks nors nenaudėlis užsigeis sukompromituoti Dafnę (ko senelė ir baiminosi), jis greičiausiai mėgins išsivilioti savo auką į nakties gaubiamą sodą.

Blausiai apšviesto koridoriaus gale Beatričė pravėrė duris, kurias buvo anksčiau nusižiūrėjusi. Išėjusi į vasaros naktį stabtelėjo norėdama susiorientuoti.

Didžiulį sodą juosė aukšta tvora. Teritoriją aplink terasą apšvietė spalvingi žibintai, tačiau Beatričė stovėjo neapšviestame plote prie sodininko pašiūrės. Netoliese buvo į siaurą gatvelę išeinantys vartai. Jeigu kas nors norėtų pagrobtį jaunąją ledi, be abejojimo, pasirūpintų, kad už vartų lauktų dengta karieta. Terasa prie pokylių salės buvo toliau nuo tos vietos, kur stovėjo Beatričė. Jeigu ji paskubėtų, pasiektų vartus greičiau už Dafnę ir jos pagrobėją.

Jeigu paskubėtų ir *jeigu* jos įtarimai teisingi. Per daug *jeigu*. Visai galimas dalykas, kad ji klysta. Galbūt Dafnė šiuo metu mėgaujasi lengvu flirtu su tuo gražuoliu ponu Justonu, kuris neturi jokių blogų ketinimų.

Tačiau tai nepaaiškina nepažįstamojo randuoto veidu dingimo. Nuo jautai sakė: tai ne atsitiktinumai, kad dingo ir jis.

Pasidėjusi rankinę prie laiptelių Beatričė kilstelėjo sijoną ir iš dailaus dėklo, pritaisyto virš kelio, išsiėmė nediduką pistoletą. Tada takeliu tarp aukštų gyvatvorių nuskubėjo prie vartų. Pilka jos suknelė padėjo susiliesti su aplinka.

Artėdama prie vartų Beatričė išgirdo prislopintą trypimą kanopomis gatvelėje kitapus tvoros.

Pasiekusi tako tarp gyvatvorių galą ji sustojo. Mėnulio šviesoje pamatė, kad vartai praviri. Beatričės būgštavimai pasitvirtino: už jų laukė nedidelė greita karietaitė. Joje tikriausiai buvo antrasis vyras.

Ūmai Beatričė išgirdo greitus žingsnius, artėjančius prie jos per sodą. Po kelių akimirų pasirodys tas, kuris pagrobė

Dafnę. Beatričė nesusidoros su dviem piktadariais vienu metu. Toptelėjo mintis, jog jeigu spėtų uždaryti ir užrakinti vartus, vyriškis iš kariatos negalėtų ateiti į pagalbą savo sėbrui.

Beatričė pribėgo prie vartų ir skubiai juos uždarė, kol kariatos vežikas nespėjo susivokti, kas vyksta. Ji mikliai užšovė skląstį ir atsigręžė kaip tik tą minutę, kai Ričardas Justonas išniro iš šešėlių.

Justonas ne iš karto pamatė Beatričę, nes buvo sutelkęs dėmesį į glėbyje laikomą Dafnę, kuri narsiai priešinosi stengdamasi išsilaisvinti. Jos rankos buvo surištos priekyje, o burna užkimšta kažkoku kamšalu.

Beatričė nukreipė į Justoną pistoletą.

– Paleiskite panelę Penington, antraip šausiu. Iš tokio atstumo tikrai pataikysiu.

– Kokia čia velniava? – Justonas staigiai sustojo. Jo nuostaba virto pykčiu. – Juk jūs kompanjonė. Ką čia sugalvojote? Tučtuojau atidarykite vartus.

– Paleiskite ją, – paliepė Beatričė.

– Pasvajokit! – atšovė Justonas. – Ji verta didelių pinigų. Meskit šalin tą kvailą žaisliuką. Abu puikiai žinome, kad nepaspausite gaiduko. Juk esate jos kompanjonė, ne asmens sargybinė.

– Aš neblefuuju, – perspėjo Beatričė.

Ji atlaužė pistoleto gaiduką ir nutaikė vamzdį Justonui į krūtinę. Šis, regis, apstulbo, kad ji tikrai ketina jį nušauti, tačiau greitai atsipeikėjo ir pastūmė Dafnę prieš save, prisidengdamas kaip skydu.

Iš tamsos Justonui už nugaros išniro šešėlis. Juoda pirštine apmauta ranka jis suėmė jam už gerklės ir spustelėjo.

Nebegalėdamas kvėpuoti, juo labiau kalbėti, Justonas paleido Dafnę ir pamėgino pats išsivaduoti. Tačiau viskas buvo baigta per kelias sekundes. Jis be sąmonės susmuko ant žemės.

Už aukštos sodo tvoros pasigirdo botago pliaukšėjimas. Per grindinio akmenis nudardėjo kariatos ratai, nukaukšėjo žirgo pasagos. Karieta nuvažiavo dideliu greičiu, vežikui akivaizdžiai supratęs, kad pagrobimo planas kažkodėl sužlugo.

Dafnę pripuolė prie Beatričės. Jos abi stebėjo, kaip pasiramščiuodamas plieno lazda su dramblio kaulo rankena į mėnulio nušviestą plotą išseina vyras. Beatričė laikė nukreipusi į jį pistoletą.

– Ar visos samdomos kompanjonės vaikšto ginkluotos? – pasiteiravo nepažįstamasis. Balsas buvo sodrus ir stebėtinai ramus, tarsi jis būtų įpratęs prie atkištų į jį pistoletų. Tarsi ji būtų kokia nors įdomi keistenybė.

– Kas jūs? – paklausė Beatričė. – Jeigu tikitės pratęsti tai, ką Justonas pradėjo, gerai pagalvokite.

– Patikėkite, nesiruošiu pagrobti panelės Penington. Norėčiau pasikalbėti su jumis.

– Manimi? – Apstulbusi Beatričė įstengė tik spoksoti į jį, apimta jausmo, labai panašaus į paniką.

– Leiskite prisistatyti, – tęsė vyras tokiu pats ramiu balsu. – Džošua Geidžas jūsų paslaugoms. Turime bendrų draugų Žibintų gatvėje.

Beatričė pajuto neapsakomą palengvėjimą. Jis turėjo omenyje ne jos darbą Flemingo okultizmo akademijoje. Kalbėjo apie Žibintų gatvę. Ji prisivertė susiimti ir pamėgino

prisiminti, ar dirbdama Flint ir Marš agentūroje buvo susidūrusi su žmogumi, kurio pavardė Geidžas. Neprisiminė nieko.

– Ką jūs pažįstate Žibintų gatvėje? – nepatikliai pasiteiravo ji.

– Jūsų darbdavės, ponია Flint ir ponია Marš, už mane laiduotų.

– Deja, nė vienos iš jų čia nėra, kad mus supažindintų, – priminė jam Beatričė.

– Galbūt to užteks. – Geidžas įkišo ranką į palto kišenę ir ištraukė kortelę. – Suprantu, kad mėnesienoje nieko neįžiūrėsite, bet grįžusi į pokylių salę galėsite perskaityti. Jeigu nusinešite ją rytoj ryte į Žibintų gatvę, ponია Flint ir ponია Marš atpažins antspaudą. Perduokite joms, kad pono Smito Pasiuntinys siunčia linkėjimų.

– Kas yra ponas Smitas?

– Mano ankstesnis šeimnininkas.

Beatričę apėmė keista nuojauta, sujaukusi jausmus. Toptelėjo nerimą kelianti mintis, kad paėmus šią kortelę jos gyvenimas amžiams pasikeis, nors neįsivaizdavo kaip. Tačiau kelio atgal nebus. Kvailystė, pagalvojo ji.

Ji atsargiai žengė kelis žingsnius per drėgną žolę ir ištraukė kortelę Geidžui iš pirštų. Vieną akimirką juodu abu lietė mažą balto kartono gabalėlį. Beatričei per kūną perbėgo silpna elektros srovė, pašiorpo sprandas. Pasakė sau, jog jai tik pasirodė, tačiau negalėjo atsikratyti nuojautos, kad jos gyvenimas ką tik apsivertė aukštyn kojomis. Ji turėjo sunerimti, išsigąsti. Tačiau nutiko visai kitaip: kažkodėl nudžiugo.

Tikra kvaiša, pagalvojo Beatričė. Galų gale, nėra nė menkiausios abejonės, kad pono Smito Pasiuntinys – labai pavojingas žmogus.

Ji dirstelėjo į kortelę. Joje buvo parašytas vardas (tikriausiai susijęs su paslaptinguoju ponu Smitu), tik mėnulio šviesoje nieko nebuvo galima įskaityti. Tačiau būdama be pirštinių ji pirštų galais užčiuopė reljefišką antspaudą. Kiek padvejojusi Beatričė įsikišo kortelę į suknelės kišenę.

– Iki ryto dar daug laiko, o kai kuriuos sprendimus reikia priimti nedelsiant, – pareiškė ji, stengdamasi kalbėti valdingu balsu.

Beatričė juto, kad jėgų pusiausvyra tarp jos ir pono Geidžo sutriko. Tai nieko gero nežadėjo. Vienas klaidingas žingsnis, ir jis jau valdys padėtį, jeigu dar nevaldo. Tačiau šis reikalas yra jos, ji atsakinga už Dafnės saugumą. Todėl turi ir toliau vadovauti.

– Jūs visiškai teisi, bet smulkmenišką pasiaiškinimą užimtų gerokai daugiau laiko, negu mes turime, – atsakė Džošua. – Privalote kuo greičiau palydėti panelę Penington į pokylių salę, kol dar nepasklido kalbos.

Jis buvo teisus. Dabar svarbiausia Dafnės reputacija. Pono Geidžo paslaptis gali palaukti. Ji privalo priimti sprendimą, ir padaryti tai tučtuojau.

– Ką gi, tarkime, kad jūsų pažintis su Flint ir Marš agentūros savininkėmis šiandakt atstoja teigiamą rekomendaciją, – nusileido Beatričė.

– Dėkoju, – šypsodamasis tarė Džošua.

Beatričė nuleido pistoleto gaiduką ir nosisukusi pasikėlė sijonus. Įkišusi ginklą į dėklą vėl juos nuleido.

Atsitiesusi Beatričė pamatė, kad Dafnė apstulbusi spokso į ją. Džoša taip pat stebėjo Beatričę atsirėmęs į lazda. Jo veido išraiška buvo neperprantama, tačiau Beatričei susidarė keistas įspūdis, jog tai, kad ji vaikšto ginkluota, jam atrodo ganėtinai žavu.

Dauguma vyrų būtų smarkiai šokiruoti, pamanė Beatričė. Tiesiog priblokšti.

Ji sutelkė dėmesį į Dafnę: ištraukė jai iš burnos kamšalą, atrišo rankas.

– Panele Lokvud, – atgavusi amą sužiopčiojo Dafnė. – Nežinau, kaip jums ir padėkoti. – Ji pasisuko į Džoša Geidžą. – Jums taip pat, sere. Dar niekada gyvenime nebuvau taip išsigandusi. Tik pamanykit, mano senelė visą laiką buvo teisi sakydama, kad kažkas nori mane sukompromituoti. Nebūčiau pagalvojusi, jog tai ponas Justonas. Atrodė toks rafinuotas džentelmenas.

– Dabar jau viskas baigta, – švelniai nuramino ją Beatričė. – Ar jums nesvaigsta galva, nenualpsite?

– Dėl Dievo meilės, nesiruošiu nualpti. – Dafnė ryžtingai nusišypsojo virpančiomis lūpomis. – Neketinu pasiduoti tokiai silpnybei, kai mačiau, kaip jūs su ginklu mane gynėte. Jūsų pavyzdys įkvepia, panele Lokvud.

– Dėkoju, bet, man regis, ponas Geidžas teisus, – tarė Beatričė. – Kuo greičiau turime grįžti į pokylių salę, antraip pasklis kalbos. Nedaug tereikia, kad jaunos ledi geras vardas būtų apdrabstytas purvu.

– Mano suknutei nieko bloga nenutiko, bet šokių bateliai sugadinti, – pasiguodė Dafnė. – Jie kiaurai peršlapo ir dėmėti nuo žolės. Visi supras, kad tikrai daug laiko praleidau sode.

– Štai kodėl jaunoms ledi samdomos kompanjonės lydėdamos jas į pokylius nepamiršta paimti atsarginių batelių, – tarė Beatričė. – Jie mano rankinėje. Eime, reikia paskubėti.

Dafnė žengė į priekį, tačiau vėl sustojo ir pažvelgė į nejudančią Ričardo Justono figūrą.

– Kaip bus su juo?

Džoša kiek pasitraukė į šešėlį.

– Nesirūpinkite, panele Penington. Aš su juo susitvarkysiu.

Dafnė sustingo išsigandusi.

– Nereikia, kad jį areštuotų, – tarė ji. – Jeigu taip nutiks, kils didelis skandalas. Mama ir tėtis išveš mane į kaimą ir privers tekėti už kokio nutukusio našlio, tinkančio man į senelius. Tai būtų baisiau už mirtį.

– Justonas nieko nepasakys policijai, – nuramino ją Džoša. – Jis tiesiog dings.

– Bet argi tai įmanoma? – suabejojo Dafnė. – Jis priklauso aukštuomenei.

Džoša pažvelgė į Beatričę.

– Nemanote, kad judviem su panele Penington derėtų paskubėti?

Jai buvo nusispjauti, jog Justonas gali dingti amžiams, tačiau tai, kad Džoša patvirtino galintis jį pradanginti, šiek tiek baugino. Vis dėlto dabar Beatričė turėjo daugiau rūpesčių. O pats svarbiausias iš jų – išgelbėti panelės Penington reputaciją.

– Jūs visiškai teisus, pone Geidžai, – pritarė ji. – Paskubėkime, Dafne.

Beatričė nusivedė savo globotinę prie šoninių namo durų.

– Iki pasimatymo, panele Lokvud, – jai nueinant tyliai ištarė Džošua Geidžas.

Jo balsas buvo labai tylus ir paslaptingas. Beatričė negalėjo apsispręsti, ar jame nuskambėjo grasinimas, ar pažadas.

Netrukus Beatričė jau stovėjo nišoje su ledi Penington, nedidelio ūgio elegantiška žilaplauke dama, ir stebėjo Dafnę, kuri šokių aikštelėje sukosi jau su kitu jaunu džentelmenu. Avinti naujais šokių bateliais, iš jaudulio paslaptingai žibančiomis akimis ji buvo žavinga.

– Tik pažiūrėkite į ją, – su pasididžiavimu tarė ledi Penington. – Niekas nė nepagalvotų, kad mažiau nei prieš dvidešimt minučių kažkas mėgino ją pagrobti, norėdamas sukompromituoti. Ji tik per plauką nebuvo pražudyta.

– Jūsų dukraitė labai narsi mergina, – pagyrė Beatričė. – Nedaug kilmingų jaunų ledi po šitokio nemalonaus nutikimo įstengtų grįžti tiesiai į šokių aikštelę tarsi nieko nebūtų nutikę.

– Dafnė atsigimė į mano giminę, – su ramiu pasitenkinimu pareiškė ledi Penington.

Beatričė nusišypsojo.

– Nė kiek tuo neabejoju, madam.

Ledi Penington įdėmiai pažvelgė į ją pro lornetą auksine rankenėle.

– Šianakt jūs išgelbėjote mano dukraitę, panele Lokvud. Būsiu amžinai skolinga. Jūsų darbdavės Žibintų gatvėje mane patikino, kad už darbą gaunate gerą atlygį, bet noriu, kad žinotumėte: rytoj atsiųsiu jums asmeninę dovanėlę kaip savo dėkingumo ženklą, tikiuosi, priimsite.

– Dėkoju, bet tai visai nebūtina.

– Nesąmonė, aš to noriu. Ir daugiau apie tai nė žodžio.

– Jūs šiuo atveju labiausiai esate verta dėkingumo, madam, – nenusileido Beatričė. – Jeigu jums nebūtų kilęs įtarimas ir nebūtumėte susisieksi su Flint ir Marš agentūra, šis reikalas galėjo baigtis visiškai kitaip.

– Tiesiog prieš keletą dienų apėmė keistas jausmas, – paaiškino ledi Penington. – Be jokios priežasties, suprantate?

– Man regis, šis jausmas vadinamas moteriška intuicija, madam.

– Šiaip ar taip, supratau, kad Justonas ne toks, kokiu dedasi, tačiau jam puikiai pavyko nuslėpti, koks yra iš tikrųjų ir kokia jo finansinė padėtis. Jis kaip reikiant apkvailino Dafnės tėvus. Mano dukraitė yra didelių turtų paveldėtoja. Jeigu Justonui būtų pavykę ją sukompromituoti, būtų kilęs didelis skandalas.

– Bet jūs tvarkote šeimos pinigus, – tarė Beatričė. – Iš to, kokią jus mačiau pastarosiomis dienomis, nemanau, kad būtumėte vertusi Dafnę tekėti už Ričardo Justono, net jeigu jam ir būtų išdeges jo planas.

– Tikrai nebūčiau. – Ledi Penington net nusipurtė. – Justonui aiškiai reikėjo tik jos pinigų. Aš buvau ištekinta dėl panašios priežasties ir galiu prisiekti, kad niekada nepasmerksiu savo dukraitės tokiems pragariškiems išmėginimams. Galiu tik dėkoti likimui, kad mano sutuoktiniui užteko padorumo prieš kelerius metus nususukti sprandą per nelaimingą atsitikimą žirgų lenktynėse. Vis dėlto Dafnės geras vardas būtų suterštas, jeigu Justonui šiąnakt būtų pavykęs jo sumanymas. Ji būtų priversta pasitraukti iš aukštuomenės.

– Atrodo, ji baiminosi, kad gali būti išsiųsta į kaimą. Nenori būti verčiama tekėti, jos žodžiais tariant, už nutukusio našlio, tinkančio į senelius.

– Už lordo Bredlio. – Ledi Penington sukrizeno. – Taip, aš ją kaip reikiant prigąsdinau, kad mieste ji elgtųsi atsargiai. Ji labai guvi mergina.

– Turbūt atsigimė į jus, madam.

– Taip. – Ledi Penington šypsena išblėso, jos veidas paniuro. – Bet nenoriu, kad dėl guvaus būdo jos gyvenimas subyrėtų į šipulius. Ar jūs tikra, kad Justonas daugiau nekels mums rūpesčių?

Beatričė išsitraukė iš kišenės vizitinę kortelę ir dar kartą apžiūrėjo. Joje buvo parašyta: „Ponas Smitas.“ Iškiliamo antspaude pavaizduotas liūtas.

Ji prisiminė, kaip užtikrintai skambėjo Džošua Geidžo balsas, kai jis patikino, kad Justonas pradings.

– Kažkodėl man atrodo, jog Ričardas Justonas daugiau nekels rūpesčių jums ir jūsų šeimai, – tarė ji.

Sudomino? Pirkite knygą
PASLAPTINGA MOTERIS
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Antrajame romane apie damas iš Žibintų gatvės Amanda Quick tyrinėja karalienės Viktorijos laikų Londono nusikaltimus ir aistras.

Beatričė Lokvud, viena iš bebaimių Žibintų gatvės damų, jau įpusėjusi tyrimą, kai ją pasiveja praeitis, nuo kurios ji stengėsi pabėgti. Džoša Geidžas, buvęs valstybės slaptosios tarnybos agentas, sugrįžta iš savanoriškos tremties kaime. Ten jis gyvena po pražūtingo įvykio, per kurį smarkiai nukentėjo: kairę jo veido pusę bjauroja didžiulis randas, o vaikščiodamas turi pasiremti lazda. Jis ieško seserį šantažuojančio niekšo.

Pėdsakai Džoša atveda iki Beatričės – pagrįdinės įtariamiosios. Kai paaiškėja, kad šantažuotoja ne ji, juodu nusprendžia surasti tikrąjį nusikaltėlį. Slapstantis nuo samdomo žudiko tarp jų išsižiebia aistra, o netikėti įvykiai veja vienas kitą.

Viena iš pačių kūrybiškiausių ir išradingiausių šio žanro rašytojų kuria savitą ir patraukly, kvapą gniaužiančių jausmų ir nuotykių kupiną romaną!

LIBRARY JOURNAL

Šiame romane rasite tai, ko būtina norisi: meilės, geismo, mistikos ir sumanių pašmaikštavimų.

KIRKUS REVIEWS